

am i a crazy girl?
 most people say,
 "you're crazy!"
 "you're mad"
 "you're nuts!"

Лудостта ли е днес да вяр

Винаги когато заявя открито, че вярвам в живия и единствен Бог - Господ Иисус Христос - такъв, какъвто е представен в Библията, следва една и съща реакция. Независимо дали събеседникът ми ще се усмихне любезно снизходително, скептично или открито иронично, в погледа му се четат един и същ въпрос: "Ти луда ли си?"

Сега този поглед ме забавлява, но някога не беше така. Първата година след като повярвах една от най-актуалните новини между различните ми приятели беше, че съм се побъркала. Някои от тях дори смятаха, че ми помагат, като ме "вразумяват" чрез подигравките си, за да се опомня и да се върна към стария "нормален" начин на живот.

Това беше време на болка: от една страна, причинена от удари по изключителната ми гордост, а от друга, от загубата на приятелства (или поне тогава така си мислех). Приятелите ми не желаеха да ме приемат различна, промене-

на. Аз обаче бях открила нещо, което душата ми отгавна търсеше и не искаше да загуби. Не бях склонна да правя компромиси с убежденията си.

Преживявах трудно време - трябваше да отстоявам вярата си. Чудех се дали наистина се побърквам. Мислех си - лудост ли е днес да вярвам в Господ Иисус Христос? Нужно ли е да се чувствам неудобно в присъствието на тези, които не споделят моите убеждения? Да прикривам вярата си?

Християнството днес за невежи и интелектуално ограничени хора ли е?

Питах се дали християнството днес е за невежи и интелектуално ограничени хора? Вярващите в Христос "калпи" с промит мозък ли са? Наистина ли умните и образованите хора търсят и откриват рационални причини и закони в заобикалящия ги свят, а ограничените и непросветените си обясняват всичко, което не разбират, със съществуването и действието на Бога?

Въпросите не спираха. Дали нашите баби и прабаби са вярвали в Бога, защото са били глупави, с

Ако е Вярна Дарвиновата теория и човекът е произлязъл от маймуна, какъв е смисълът на неговото съществуване? Ако се раждаме само за да създадем живот и да умрем, с какво се различаваме от животните? С ум?! Та това е още по-трагично, защото за разлика от тях ние можем да осъзнаем абсурдността на живота си (Екл. 3:18-22). Раждаш се по случайност, умираш по неволя. Бориш се неустово, за да оцелееш в този свят.

Ако да вярваш в Господ Иисус Христос е лудост, как е възможно да има толкова много "психично болни" по света и защо са на свобода?

лив. Човек има разум и изпитва необходимост да търси знание и истина, защото е създаден от Бог, Който е съвършената мъдрост и истина. За разлика от животните човек чувства нужда да се покланя на Бога, защото е бил създаден да има близки взаимоотношения с Него. Всичко това не е следствие на еволюцията, а на факта, че е бил създаден като Венец на цялото творение. Само в човека Бог е избрал да вложи Своя образ и затова му е дал право да управлява над всичко друго в природата.

Кое е по-унизително, нелепо и налудничаво: да си се родил по случайност, произходът ти да се корени в някаква маймуна, или да си създаден по Божия образ с цел да имаш близки взаимоотношения със Създателя си? Интересно как някой може да твърди, че да вярваш в Бог, Когото не си видял с очите си и не си пипнал, е наивност до глупост, а да се доверяваш на такива съшити с бели конци теории, се смята за образованост? Действително ли вярата в Бога е в противоречие с интелекта? Всъщност научните постижения не опровергават съществуването на Бога. Напротив, ако хората откриват закони в природата и човешкото устройство, несъмнено Някой много по-висш от тях ги е заложил да действат прецизно и тъкмо Той е повдигнал завесата,

промит мозък, а ние днес, понеже сме образовани и с изключителни технически познания, отричаме съществуването Му? Дали не сме приели на юнашко доверие каквото са ни казали учители, родители, приятели и т.н. Тяхното мнение не се ли е оказало ограничителна рамка за собственото ни мислене? Всъщност ни не ли е превърнало обществото в роботи, които автоматично отхвърлят съществуването на Бога?

Ако се раждаме само за да създадем живот и да умрем, с какво се различаваме от животните?

В Битие 1:26-27 обаче четем друго - човек е създаден от Бога. От този пасаж разбираме защо хората са такива - за разлика от животните имат нужда да получават и дават любов, а причината е, че са създадени по подобие на самия Бог, Който е любов. Човек има съвест и чувство за справедливост (които нито едно животно не притежава), защото Бог е абсолютно безгрешен и справед-

*Дали моят мозък е промит, защото не искам да приема
някакви заблуди, или мозъците на тези, сякаш следват модните
тенденции, се промиват всекидневно от филми, телевизия,
музика и преса?*

далеч преди изобщо да започнат да ги осъзнават и изследват.

Ако да вярваш в Господ Иисус Христос е лудост, как е възможно да има толкова много "психично болни" по света и защо са на свобода? Защо се стремят да съхраняват, засилват и опазват добродетели, а не просто да удовлетворяват собствените си нужди, както обикновено реагират тежко болните? Ако няма Бог, кой чува молитвите ни и им отговаря? Всеки, който реално е мал близки взаимоотношения с Бога, непременно е изпитвал това свръхестествено преживяване. Откъде идва тази сила и ако това не е Господ Иисус Христос, кой е заинтересован да се обвърже с изпълнението на молби, отправени към Него? Теорията за позитивното мислене и силната воля тук просто не издържа. Ако тази философия беше вярна, всички народи, които изповядват хиндуизма, щяха да са в цветущо здраве, да се къпят в богатства и да се радват на живот поне до 150 години. А

*Дали пък не е лудост да се захванеш
с всички тези окултни практики, без
изобщо да знаеш откъде идват и
накъде ще те отвеждат.*

силната воля е пълна утопия. Има я само по филми и реклами. Дори когато върши невероятни неща, все пак те са го време.

Защо когато чета Библията, вярвам в нейните истини и се опитвам да живея според Божиите критерии, това се смята за лудост, а ако някой ходи на йога, медитира, изучава обстойно чакрите и хороскопа си, това е нещо нормално и модерно? Едва ли осъзнават, че става дума за други религии, които далеч не водят до действителния Бог. Ако истинността и реалността на моя Бог такъв, какъвто е описан в Библията, се потвърждават от природата, от човешката същност и анатомия, от историята и археологията, не е ли много по-нормално да се покланям на Него? Същност дали моят мозък е промит, защото не искам да приема никакви заблуди, или мозъците на тези, които сякаш следват модните тенденции, се промиват всекидневно от филми, телевизия, музика и преса, докато бъдат нова "информация" и философии за успешен живот?

Не е ли много по-откачено да си плюеш в пазвата, да чукаш на дърво, да се въртиш три пъти и т.н., отколкото да помолши Бога в молитва да те закриля? Как всички тези действия ще те предпазят? Не е ли с промит мозък по-скоро този, който веднага след като се запознаете, те пита коя зодия си? Не е ли лудост, да разделяш хората на телци, овни и деви и така да заличаваш неповторимостта им? Да носиш едни или други камъни, да се обличаш в точно определени цветове, защото ти носели здраве, успех и те предпазвали от лоши енергии? Това ли е по-наивно или да се довериш на Бога, Който е в състояние да те закриля от всяко зло, да опази здравето ти, да ти помогне да успяваш в начинанията си, защото управлява с любов и сила Своето творение?

Имам лоша новина за хората, които си мислят, че всички тези практики са нещо ново и модерно. Днес човек не се занимава с целия този окултизъм, защото е достигнал до свръхново на познание или е от третата "специална" раса, която използва по-голяма част от мозъка си и на която извънземните говорят. Корените на подобни занимания са в дълбоката древност. Библията разказва за народи, които всекидневно са го вършели и поради това беззаконие пред Бога са били унищожени. Дали пък не е лудост да се захванеш с всички тези практики, без изобщо да знаеш откъде идват и накъде ще те отвеждат?

Вярата в Бога била за слабаци и неудачници. Питам се обаче дали се изисква слабост, или сила, за да застанеш срещу течението? Лесно и безпроблемно е да бъдеш част от многото, това ти осигурява подкрепа и безметежност. Характер и смелост са нужни, за да изразяваш и отстояваш убежденията и принципите си, когато си сам. Защото признак на сила или слабост е по всякакъв начин да прикриваш грешките и слабостите си, като се правиш на велик, жертваш всеки и всичко само и само да се измъкнеш невредим и другите да не разберат що за човек си? Май е доста по-трудно открито да признаеш вината си и да поискаш прошка, да се изправиш срещу собствените си слабости и да се бориш с тях, дори когато тази битка ти причинява болка, отколкото да обвиняваш друг за недостатъците си или да принудиш хората около теб да ги приемат.

Християните не се впускат в луда надпревара за нещата, които невярващите преследват, стремят се да не използват техните средства, за да постигат целите си. Дали го правят, защото са глупави, недалновидни или неспособни комплексари? Според мен причината е, че са открили истината за стойностните и безстойностните неща в живота (а за това се изисква мъдрост). Знаят в какво си струва да вложат силите и уменията си и в какво не. Умеят да открият кое от нещата, които вършат, ще е в тяхна полза и кое не (а за това е нужна далновид-

ност). Лука 9:25 казва: "Понеже каква полза за човек, ако спечели целия свят, а изгуби или оцети себе си?" Независимо дали човек приема Бога, съществуването на ада, рая или вечния живот след физическата смърт, неговата вяра или неверието му не променят тяхната реалност. Ако придобиеш цялата слава, власт, пари и успех в този свят, но след това във вечността си завинаги отделен от своя Създател и краят ти е погубен, едва ли можеш да се смяташ за щастливец.

Лудост ли е да се покорявам на Бога днес? Сигурно е лудост, ако човек не познава и не разбира кой е Бог и какво е направил за него. Но ако Бог е такъв, какъвто Го представя Библията, и се разкрива чрез цялото творение, ако е създавал човека, за да има близки взаимоотношения с Него, и има план да възстанови разрушената връзка помежду им, и търси път към сърцето на всеки, ако, отделени от Него, хората са обречени никога да не познаят истинската радост, смисъл и спокойствие, тогава пред величието на огромната Божия милост, грижа, вяроност и посветеност да се бунтуваш срещу Бога и установения от Него ред е, меко казано, глупост и абсолютна безотговорност към самия себе си. Да не се съобразяваш със законите Му е самоубийствена лудост, защото на Божия ред е подчинено цялото творение и никой не може да оцелее извън него.

Вярата в Бога била за слабаци и неудачници. Питам се обаче дали се изисква слабост или сила, за да застанеш срещу течението?

Да, първата година след като повярвах, беше изпълнена с много подобни дилеми и борби, но както по-късно разбрах, беше много благословена. Повечето от приятелите ми се извиниха за отношението си. Показаха ми, че ме приемат такава, каквата искам да бъда. "Загубих" само неколцина - явно с тях едва ли всъщност сме били истински приятели. Помня думите на един от най-близките ми, който най-много ми се присмиваше и разпространяваше слухове за мен. Той ми се извини последен: "Зная, че постъпи правилно и че това, което правиш е добро, но се уплаших. Страхувам се, че не мога да стана като теб, затова през цялото време ти се подигравах." Тогава научих много важен урок - никой не може да отрече това, което е добро. Не винаги подигравките на някого означават, че грешаш. Споровете, които невярващите водят с вярващите, всъщност са техни лични борби и търсене на истината в този живот, а не просто унищожително отхвърляне на личността и убежденията ти.

Няма защо да се срамуваме или страхуваме от Вярата си в Христос. Напротив, когато отстояваме принципите си, Бог сам издига авторитета ни пред другите - за Своя прослава.

Румяна Кирова